

A két Babilon Alexander Hislop

3. fejezet

4. rész

Mária mennybemenetelének ünnepe

Ha az eddigi elmondottak kimutatják Róma testies tanítását az igazság rovására, Mária mennybemenetelének ünnepe még tovább fogja kimutatni az ő istenkáromlását és gonoszságát, mivel a pápaságot illetően az ehhez az ünnephez fűződő tanítás nem a sötétközépkorban keletkezett, hanem három évszázaddal a Reformáció után a 19. század „fényében”. Az a tanítás amire a mennybemenetel ünnepe alapszik a következő: hogy a Szűz Mária nem látott romlást, és hogy testestül-lelkestül a mennybe felvitetett, és minden hatalommal rendelkezik a mennyben és a földön is. Ezt a tanítást szemérmetlenül elismerték a brit lakosság előtt a pápista dublini megyéspüspök nem olyan régi körlevelében. Ez a doktrína megkapta a pápai tévedhetetlenség pecsétjét, és abban az istenkáromló kijelentésébe foglalták össze, amely a „Szeplőtlen fogantatás”-t hirdeti. Lehetetlen Róma papjai számára, hogy ennek a tanításnak bármilyen nyomát megtalálják a Szentírásban. Azonban a babiloni vallás készen állította elénk ezt a tanítást. Ott tanították ugyanis, hogy Bacchus alászállt a poklokra, hogy onnan kimentse anyját, és akit felvitt magával diadalmasan a mennybe.

APOLLODORUS. Láttuk, hogy az a hatalmas istennő, akit Anyaként imádtak Babilonban valóban Ninus *felesége* volt, aki a hatalmas istennek, Bacchusnak a prototípusa volt. Ezzel párhuzamosan egy ehhez hasonló történetet találunk Ariadne-ről, Bacchus feleségéről, a Semele-ről, az anyjáról szóló történetben. Bryant műve alapján „Thetis ruhája” az első korszakokban véghez vitt tetteket írja le; különösen Ariadne történetéről, akiről azt mondják, hogy *Bacchus felvitte a mennybe*. Egy ehhez hasonló történet Alcmene-ről szól, aki a primitív görög Herkules (Bacchus egyik alakja) anyja, aki nagy iszákos volt (mindenki ismeri a herkulesi talpas poharak történetét). (MULLER'S *Dorians*) Herkules anyjáról hírlík, hogy feltámadt a halálból. „Jupiter” (Herkules apja), írja Muller, „feltámasztotta Alcmene-t a halálból, és az áldottak szigeteire vezette, Rhadamanthus feleségéé.”

Ez a mese elterjedt mindenhová ahová a babiloni rendszer eljutott; így ezen a napon is a kínaiak ősidők óta anyjukat ünneplik meg, akit a *fia által* a halál és a sír hatalmától menekült meg. A mennybemenetel ünnepét augusztus 15.-én ünneplik meg a római egyházban. A kínai ünnep, amely egy hasonló legendára alapszik, Sir J. F. Davis Kínáról szóló nagyszerű és képi leírásában hasonlóan augusztusban ünneplik lámpák kíséretében. Amint a pogány messiás anyját úgy ünnepezték, hogy *felvitetett a galamb* alakjában, Isten szellemének megtestesítéseként imádták, amivel társították¹. Így minden szentség forrásának tartották számon, mint a nagyszerű TISZTÍTÓ, és a „szűz” anyaként „TISZTA ÉS MAKULÁTLAN” (PROCLUS, in TAYLOR'S *Note upon Jamblichus*) Proserpine neve alatt (akivel azonosították, noha eredetileg a babiloni istennő különállt), noha az első Bacchus *anyjaként* ünnepezték, Pluto „tiszteletre méltó” feleségéé ismerték, és az orfeusi himnuszokban úgy ismerik mint „az évszakok közvetítője, nagy fényesség, mindenható SZŰZ, aki a mennyi fényt hordozza.”

¹ Érdekes megfigyelni, hogy ennek fényében mit mond a katolikus egyház mai katekizmusának 829. pontja: "Míg azonban az Egyház a Boldogságos Szűz személyében már elérkezett a tökéletességre, s ezért ránc és szeplő nélkül való, a Krisztus-hívők még arra törekszenek, hogy legyőzván a bűnt, növekedjenek az ételszentségben; ezért szemüket Máriára emelik": [311] öbenne az Egyház már egészen szent.

Aki leírta ezeket az énekeket, minél jobban megvizsgáljuk, annál világosabbá válik, hogy ha a klasszikus görög ősi tanításokkal összevetjük, akkor azt látjuk, hogy szerzőjük a pogányság teológiájával azonosultak. Ehhez tartozik az a tény, hogy Proserpine-t a pogány Görögországban imádták, és aki Pluto, a pokol istene volt, és aki a „szent szűz” nevet viselte, emellett Pausanius aki a Carnasius ligetét leírja így ír erről: „Ez a liget Apollo Carneus szobrát tartalmazza, Merkúrról, aki egy bakot hordoz, valamint Proserpine-ről, Ceres lányáról, akit a 'SZENT SZŰZ'-nek nevezik.”. Ennek a „szent szűznek” a tisztasága nemcsak abban állt, hogy minden bűntől mentes volt, hanem a makulátlan fogantatásáról is, mivel ahogyan proclus írja, „Core-nek hívják, a lényegének tisztasága, valamint a LESZÁRMAZÁSÁNAK MAKULÁTLANSÁGA miatt.” Nem lehet csodálkozni a mostani pápai dekrétumon? Nincs ok a csodálkozásra. Ez csak annak a következménye volt, hogy a pogány tanítást logikus teljességre vigyék, amely annyira összeszövődött a római rendszer lényegével, hogy ezzel a római madonnát Róma végre a szó minden értelmében teljesen MAKULÁTLANNAK mondják ki.